ל) כחובות פג. לה. גיטין עו. ב"ב
מג. מע, ב) [חולין לט : ב"ב קלח.],
 גיטין לט, ד) [לקמן כה. וש"ח,
 ס) [פסחים יו. ב"ק עו: ממחת
 עט: קב: ממורה כב:], ו) [בממחת
 קב: אימא אממיה
 קב: אימא אממיה

קב. הינתו מנותי בנוערבת משונים דר' יוסי בר"ח], ז) מנחות ק: [זבחים פו.], **ה**) [ל"ל סיפא], ע) ס"א אלא,

הגהות הב"ח

(מ) גמ' מלח ללו דבריו קיימין והדרא למרה ללו דבריו קיימין ולא קני לה ולמרה גמי לא הדרא אלא כל הממזיק בה זכה בה כצ"ל: (כ) שם מדין ודברים כה כצ"ל: (כ)

נה כליל: (2) שם מדון רכרים סליק נפשיה מנוסה: (1) שם מליק נפשיה מנוסה: (1) שם מלים בשיה מנוסה: (2) שם מל שני הו רבה אמר משט היא ידי לים (מת עריסה: (1) רש"י דיה (מת עריסה: (1) רש"י דיה (מת עריסה: (1) רש"ה מדון ודכרים וכי אדון (1) ד"ה מדין ודכרים וכי אדון (1) ד"ה מיד, ודכרים יש לי על שודה זו: מולא דברים יש לי על שודה זו: מולא דברים יש לי על שודה זו: (1) ד"ה מיד, ולרי והאשם (1) ד"ה מיד, ולח"ב מיד, ולח"ב מיד, ולח"ב מיד, ולח"ב מיד, שעותה נליי: (2) ר"ה מיד, בשעת בשעת בליים בשעת בליים בשעת בליים בליי

לה מיניה ואי לא מקבלי לאו מתנה היא

אבל דר"ל לאחר שקבלה בתורת מתנה

הפקירה והכי מתרלינן לקמן בשמעתין

(ו) קשיא אחריתי ומיהו יו בקשיא

מחלתו לא יצאו מיד הראשון כי יהיב

איניש מתנה כו׳ אבל לר״ל משקנאה

הפקירה: אלא לפ"ק. קשיא לר"ל כיון

דלית ליה הוכיח סופו וקנאו שני אי אמרת אי אפשי לשון הפקר הוא הא

כי אמר שני אי אפשי בהן כל המחזיק

בהן זכה כדר"ל וקנו עלמן בני חורין

מן ההפקר דהפקר נינהו ואישתכח דאכלי

עבדים זרים תרומה אלא לאו מדאכלי

בתרומה שמע מינה לא אמר שני כלום דלאו לשון הפקר הוא ותיובתא דר"ל

יה ודרב ששת דאמרו דבריו קיימים והוי הפקר וילא לחירות דהא זוכה

בעלמו מהפקירא: לבים הספק. דקלת איסורא בעיא אי עשה אי לאו אי כרת: מו (אלא) אשם ודאי. מסתמא לא

אקדשיה אי הוה ידע דלא לריך ליה הילכך הקדש טעות הוא אבל אשם תלוי הא ספק הוא ליה והוה סבור

דשמא לא חטא ואפ״ה אקדשיה הילכך

גלי אדעתיה דלבו נוקפו וגמר והקדישו

ולא הוי חולין שנשחטו בעזרה אלא

כשאר קדשים שאירע בהן פסול ובשרפה

כדאמרינן בפסחים בפרק כל שעה (דף

כדו: ה"ג רב אשי אמר משום דמיחזי כובה פסול. (ח) ואשם ודאי קא מתרן רב אשי שו יו דמיחזי שלאחר זריקה

דאמר אף אשם תלוי כי נודע לו קודם

שחיטה ירעה בעדר עם שחר לחנו

דחולין גמורין הוי ואפילו הכי קאמר

הבשר יצא לבית השריפה וניחא דקרי

ליה חולין בעזרה ולכך פריך שפיר ומשני יש מברא כו' אמר רבה אידי ואידי

לר׳ מאיר אתי שפיר והא דקאמר גבי

ודאי יקבר משום דחולין גמורים הוי

שהרי החרישו על הודאי וכי אינלאי

מילתא שטעה חולין הוי אבל אשם תלוי

ולכך בשריפה: רב אשי אמר לא קשיא. יי) רישה משום

יקבר דכיון דלא נזרק לא נראה כזבח

פסול אבל אשם חלוי דבא על הספק

תאמר לבפ' המובח מהדש וובחים פונו

בעי ר' שמעון בן לקיש מרבי יוחנן

אין מקדשין והכא שאני דאין זה פסול

דמיחזי כובח פסול יעו דהיכא

יב ב מיי פ״ח מהלי עבדים הלי יג: יג ג מיי׳ פייג מהלי פסהיימ הלכה כא וכת"ק:

תורה אור השלם

1. וְהַבִּיא אַיִּל תְּמִים מֵן הַצּאן בְּעַרְכָּךְ לְאָשָׁם אֶל הַכּּהַן וְכַּפֶּר עָלְיו הַכֹּהַן עַל שְגְּגְּחוֹ אֲשֶׁר שָׁגָּוְ וְהוּא לֹא יָדַע וְנָסְלַח לוֹ: ויקרא ה יח

מוסף רש"י

שו שן י רש"ר האומר לחבירו. כגון שדה של שותפין ואמר האחד לחברו אחד מן הלשומת הללו, בין בכתיבה בין באמירה (בתובות פג. ובעי״ז ניימיי באמירה (בתובות פג. ובעי״ז ניימיי לא הפרישו אלא על הספק ואף על גב דרבי מאיר לית ליה לבו נוקפו מן הפטומות הכנו, בין בפתיכה בין וה הפטיכה בין וה הפטיכה בין הפטיבה מין בשרום בית בלוב. דמלחכר שהיה שהיה של אמר כלוב. דמלחכר מבייו ששם דלין זה למן ממנה בסמתר לה יהם לי יל או ממנה בסמתר לה ייל לי הלק בשלי, דעל למכר ושדי נמונה לן שדי מכורה למכר ושדי נמונה לן שדי מכורה לב עד ייל מוקד לכל יו שדילתר (השברם ביב מש, בים או מכר לה אל הלק בשלים והיות לחות לה ידל לה היו אין ברכר יו שדינה והוא לחות לה ידל אין ברכר יול או היו אין ברכר יול או היו אין ברכר יול או היות לה היו אין ברכר יול או היות להיות להיות בל היות מבר בל או מכר בל היות מכר ה וגמר ומקדישו היינו דוקא קודם שחיטה אבל לאחר שחיטה גמר בלבו ומקדישו דנורק נראה כובח פסול ולכך ישרף אבל רישא דמשנשחט ולא נזרק עדיין לו חלק בשדה והוא אותר לו יהא
ני חלק ב בדה והוא אותר לו יחל
ני חלק בו, אין זה לשון תמנה
לוכרו אלא לשון תפלה הוא, הלואי
שלא יהא לי חלק בשדה זו וכל זמן
שלא אחר יהיה מון לן שדה זו
לשן זה שלא שדין תשלה ואין תופש
לשן זה אלא בדבר שעדיין לא זכה
ני והוא ממנה על יש שלא יהא שלא
ביו והוא ממנה על יש שלא יהא שלא
ביו והוא ממנה על יש שלא יהא שלא
ברמנא אחנו שומר אהרו אלאה גם לפני זריקה ישרף דמיחזי יותר כזבת פסול: קסבר רבי יוםי כדי שרת מקרשין הפסול בתחדה דיקרב. ואם כשיבא הומן שעתיד לזכות באותו דבר, דאין אדם זוכה בדבר בעל כלי שרת מהו שיקדשו לכתחלה ופשט ליה אין מקדשין ונימא דלא כר' יוסי וי"ל דבעלמא בשאר פסולין אית ליה מלהשתעבד לרכו עוד (גיטין לח.). מתנדב אדם אשם תלוי בכל יום. לחה לקמן כה ח. כל העומד ליזרק. שאינו מחוסר אלא זריקה, כזרוק דמי. לחול עליו כל שם פסולי קדשי קדשים, אבל לאישתרויי לא מישתרי עד דוריק בש שנה. עו מישערי עד דוריק (פסחים יג). אימתי נאסרת. הואיל ואין דמיה קדושין, לא קדושת מוכח ואל קדושת בדק הבית אלא היא עצמה לעריפה הבית אלא היא עצמה לעריפה

שימה מקובצת

(קדושין נו.).

מאי לאו דבריו קיימין ש והדרא למרה. אלמא היכא דאהנו דבריו הדרא יא א מיי פיש מהלי מרומום אלמא חולין שנשחטו בעזרה בשריפה ורמינהי אשם ודאי אינו כן. למרה: לא דבריו קיימין ולא קני לה ולמרה נמי לא הדרא כו'. והוא הדין דהוה נמי מצי לתרוצי לא דמי לדר"ל דהכא דכיון דאמר לא פירש ר"י דלרבנן לא פריך שהרי אשם חלוי אף כי נודע לו קודם שחיטה אינו חולין אלא קדוש לדמיו ואם כן לאחר שחיטה פשיטא לשם מתנה קיבלתיה הויא למרה דכי יהיב איניש מתנה אדעתיה דמקבלי דבשריפה הוי ואמאי קרי ליה חולין בעזרה אלא לר' מאיר דוקא פריך

> מאי לאו דבריו קיימין (6) דהדרא למרה לא דבריו קיימין א והוא נמי לא קני לה וכל המחזיק בה וכה בה מיתיבי שהאומר לחבירו דין ודברים אין לי על שדה זו אין לי עסק בה וידי מסולקת הימנה לא אמר כלום והא ידי מסולקת הימנה כאי אפשי דמי וקתני לא אמר כלום שאני התם יו דאמר כי סליק נפשיה מדין ודברים © מגופה דשדה לא סליק נפשיה מיתיבי סאהכותב נכסיו לאחרים והיו בהן עבדים ואמר הלה אי אפשי בהן אם היה רבו שני כהן אוכלין בתרומה רשב"ג אומר כיון שאמר אי אפשי בהן כבר זכו בהן יורשין בשלמא לרשב"ג קסבר כי יהיב איניש מתנה אדעתא דמקבלין לה מיניה כי לא מקבלין לה מיניה הדרא למרה אלא לת"ק אי כי אמר אי אפשי בהן כל המחזיק בהן זכה בהן הכא דאמר שני אי אפשי בהן הוו להו זרים וקאכלי זרים תרומה קסבר בהמפקיר עבדו יצא לחירות וצריך גם שחרור מרבו וקסבר מעוכב 🍳 לגם שחרור אוכל בתרומה: ר' אליעזר אומר יקרב כו': לר"א ל"ל חמא הא א"ר אליעזר אשם תלוי בנדבה אתי דתנן יר"א אומר מתנדב אדם אשם תלוי בכל יום אמר רב אשי ר"א דאמרו לו הוא דתנן אלא אומרים לו המתן עד שתכנם לבית הספק: אם משנשחט נודע כו': קתני הכשר לא שנה זו פו (י) אמר רבה אשם ודאי על

ליה לא מקדיש ליה אשם תלוי מתוך שלבו נוקפו 🗈 גומר ומקדשו אלא אי קשיא אשם וראי על אשם וראי קשיא דקתני ה"ו יקבר אימא סיפא והבשר יצא לבית השריפה הא ודאי תברא מי ששנה זו לא שנה זו רב אשי אמר זו (רישא דקתני באשם תלוי והבשר יצא לבית השריפה לא קשיא) משום דמיתחזי כזבח פסול: נזרק הדם הבשר יאכל: והא לא ידע ונסלח לו והא אמר רבא אמר קרא יוהוא לא ידע ונסלח לו והא לא הויא ליה ידיעה בשעת סליחה: רבי יוסי אומר אפילו הדם בכוס כו': לר' יוםי אמאי יזרק הא הויא ליה ידיעה בשעת סליחה אמר רבא ר' יוםי סבר לה כר"ש דאמר ∞כל העומד ליזרק כזרוק דמי אימר דאמר ר"ש במידי טבו לה כו שה אבו "כל העובו ליהק האמרי במערבא קסבר יר' יוסי "כלי דעומד ליזרק אבל האי אין עומד ליזרק "אמרי במערבא קסבר יר' יוסי "כלי שרת מקדשין יו בו את הפסול "בתחלה ליקרב: אשם ודאי אינו כן כו': איתמר עגלה ערופה אימתי נאסרת רב המנונא אמר מחיים 🔊 רבא אמר לאחר עריפה בשלמא לרבא מעידנא דאיתעביד בה מעשה אלא לרב המנונא מאימתי

כל כך שהיה תחלתו קרבן ובא על יצא לבית השרפה אלמא חולין שנשחמו נקיפת לב ואינו חולין ועדיין שם אשם בעזרה בשריפה ורמינהי אשם ודאי אינו כן עליו ורבנן דאמרי ישפך לא קשיא כז די"ל דכי נמי בעלמא מקדשי ה"מ אם עד שלא נשחם יצא וירעה בעדר משנשחם משום דהוו קדשים אך אירע בהן פסול ה"ז יקבר יו א"ר אלעזר תברא מי ששנה זו אבל הכא דנמצא שהיה חולין אין כלי שרת מקדשים ש קדשים פסולין: אשם תלוי קרמית אשם ודאי כיון דלא צריך

קמייתא דחייה כי האי גוונא ולקמן דלא מצי לדחוייה שנייה הכי: האומר להכירו. שהיה שותף עמו בשדה זו: דין ודברים אין לי על שדה זו לא אמר כלום. ולה הבד זכותו: וקתני לה המר כלום. דאי אפשי בה לאו לשון הפקר ולא לשון מתנה הוא תיובתא דר׳ יאו ורב ששת דאמרו דבריו קיימין: מדין ודברים סילק נפשיה. ובהכי עסקינן דאמר כל הלשונות הללו ביחד הילכך אמרינן כולהו (ו) ים מדין ודברים קיימו וה"ק לא אדין ולא אדבר על שדה זו עם שום אדם כי מוחזקת ים שלי היא ואין לי עסק בה עם שום אדם בדין ודברים וידי מסולקות הימנה בדין ולברים: הכותב נכסיו. שכיב מרע. בפרק שני דשחיטת חולין (דף לט:) מוקמינן פלוגתא בשזיכה לו שטר מתנה על ידי אחר ושתק ולבסוף לווח רבנן סברי מדאישתיק מינח ניחא ליה וקנאה והשתא הוא דהדר ביה ור"ש סבר הוכיח סופו על תחלתו שלא נתרלה בתחלה: בשלמה. מדר"ש לה קשיה לר"ל דכיון דאית ליה הוכיח סופו על

גליון הש"ם גם' בתחלה ליקרב. ע' זכחים דף פו ע"ח וכתום' ד"ה וכלי שרת:

רבינו גרשום

כבר זכו בהן יורשין. שי הב.,
ולא אחר המחזיק בהן: בשלמא
לרשב"ג. דאמר כבר זכו בהן
יירייי דראשוז דקסבר כי יהיב יורשין דראשון דקסבר כי יהיב איניש מתנה כו' ומטעמא דרבן י שמעון לא מצית לאקשויי לריש לקיש אלא מטעמא דת״ק דאמר קי אלו אוכלין בתרומה אמאי הרי אלו אוכלין בתרומה אמאי [אי] איתא לדריש לקיש דמכיון שאמר שני אי איפשי בהן כל המחזיק בהן זכה בהן אמאי אלו אוכלין בתרומה הא הוו להו עבדים זרים דכל הרוצה יכול עבדים דרים דכל הרוצה יכול
החזיק בהן; קסבר. ריש לקיש
הכא שאני דקסבר המפקיר עבדי
דאמר אי איפשי בוי צא לחירות
דאמר אי איפשי בוי צא לחירות
דאמר אי איפשי בוי צא לחירות
הואין אדם יכול להחזיק בו
דהרי משוחרר "א"כ אמאי אוכל
מרבו וקסבר מעוכב לגט שחרור
בתרימה דעדיין צריך גט חירות
דרי אליעוד דאמרו לו לבכא בן
בוטא הוא דכעו ספק חטא כדתנן
בוטא הוא דכעו ספק חטא כדתנן
במתניתן אלא אומרים לו כרי:
אשם ודאי כיון דלא צריך ליה
אשם ודאי כיון דלא צריך ליה
מבר שהוא יוסא ועכשיו שנודע
לא מקריש ליה. דכשהפוישו שנודע
מתוך שלבו נוקפו גומר ומקדיש

ליורק. דהא לא חטא וסופו להודע קודם זריקה ואיגלאי מילחא למפרע דאינו עומד ליזרק: כלי שרם. כגון הכא דנחקבל הדם בכלי שרח:

אירע בו פסול ואתי למימר קדשים שנפסלו נקברים: ה"ל ידיעה. ורחמנא אמר ולא ידע נייקרא הן הוא דמביא אשם חלוי הא אי ידע לא: (ש) סליקה. זריקה היינו שיקר כפרה דכתיב (ויקרא יז) ואני נסתיו לכם על המובח וגר': כל העומד ליורק כורוק דמי. בב"ק בפרק מרובה (דף עו:): הא אינו עומד